

Retfærdighed for de såkaldte "trøstekvinder"

Europa-Parlamentets beslutning af 13. december 2007 om retfærdighed for de såkaldte "trøstekvinder" (sexslaver i Asien før og under anden verdenskrig)

Europa-Parlamentet,

- der henviser til, at 2007 markerede 200-året for slavehandelens afskaffelse,
 - der henviser til den internationale konvention om bekæmpelse af handel med kvinder og børn (1921), som Japan har undertegnet,
 - der henviser til konvention nr. 29 om tvangsarbejde (1930), som Japan har ratificeret,
 - der henviser til FN's Sikkerhedsråds resolution 1325 (2000) om kvinder, fred og sikkerhed,
 - der henviser til rapport af Gay McDougall, FN's særlige ordfører om systematisk voldtægt, sexslaveri og slavelignende metoder i forbindelse med væbnet konflikt (22. juni 1998),
 - der henviser til konklusionerne og henstillingerne fra den 38. samling i FN's Komité mod Tortur (9.-10. maj 2007),
 - der henviser til rapporten om en undersøgelse af nederlandske regeringsdokumenter om tvangsprostitution af nederlandske kvinder i det nederlandske Østindien under den japanske besættelse (Haag, 2004),
 - der henviser til USA's kongres' resolution af 30. juli 2007 om trøstekvinder og det canadiske parlaments resolution af 29. november 2007 om trøstekvinder,
 - der henviser til forretningsordenens artikel 115, stk. 5,
- A. der henviser til, at den japanske regering under sin koloni- og krigstidsbesættelse af Asien og Stillehavsoverne fra 1930'erne og indtil slutningen af anden verdenskrig officielt beordrede køb af unge kvinder, der af verden blev kendt som ianfu eller trøstekvinder, med det ene formål at tvinge dem til at stille deres seksuelle ydelser til rådighed for de kejserlige væbnede styrker,
- B. der henviser til, at systemet med trøstekvinder omfattede gruppevoldtægt, tvungne aborter, ydmygelse og seksuelle overgreb, der førte til lemlæstelse, død eller eventuelt selvmord i en af de største menneskehandelsager i det 20. århundrede,
- C. der henviser til, at i snesevis af sager vedrørende trøstekvinder anlagt ved japanske domstole alle er endt med afvisninger af sagsøgernes erstatningskrav til trods for, at der er afsagt domme, der har anerkendt de kejserlige væbnede styrkers direkte og indirekte indblanding og statens ansvar,

- D. der henviser til, at de fleste ofre for systemet med trøstekvinder er afgået ved døden, og at de overlevende, der er tilbage, nu er mindst 80 år gamle,
- E. der henviser til, at utallige højtstående medlemmer af og embedsmænd i den japanske regering i de forgangne år har udtalt sig undskyldende om systemet med trøstekvinder, men at en række japanske embedsmænd for nylig har givet udtryk for et beklageligt ønske om at udvande eller tilbagekalde disse udtalelser,
- F. der henviser til at den japanske regering aldrig helt har afsløret det fulde omfang af systemet med sexslaveri, og at en række nye obligatoriske tekster i japanske skoler prøver at minimere tragedien med trøstekvinder og andre japanske krigsforbrydelser under anden verdenskrig,
- G. der henviser til, at det mandat, der var tildelt Asian Women's Fund, som var en privat stiftelse oprettet ved et regeringsinitiativ, og som havde til formål at gennemføre programmer og projekter som kompensation for de overgreb og lidelser, som trøstekvinderne havde været udsat for, udløb den 31. marts 2007,
1. glæder sig over det fortrinlige forhold mellem Den Europæiske Union og Japan, som er baseret på de fælles værdier flerpartidemokrati, retsstatsforhold og respekt for menneskerettighederne;
 2. giver udtryk for sin solidaritet med de kvinder, der var ofre for systemet med trøstekvinder under anden verdenskrig;
 3. glæder sig over udtalelserne om trøstekvinder fra direktøren for den japanske ministerpræsidents kabinet, Yohei Kono, i 1993 og fra daværende premierminister Tomiichi Murayama i 1995 og over det japanske parlaments (Diet) beslutninger fra 1995 og 2005, hvori det gav krigstidsofre, herunder ofre for systemet med trøstekvinder, en undskyldning;
 4. glæder sig over, at den japanske regering i 1995 tog initiativ til at oprette den nu opløste Asian Women's Fund, som var en i hovedsagen statsligt finansieret stiftelse, der udbetalte "bodspenge" til flere hundrede trøstekvinder, men mener ikke - således som det også anføres i ovennævnte rapport fra 1998 fra FN's særlige ordfører, Gay McDougall - at dette humanitære initiativ kan opfylde ofrenes krav om juridisk anerkendelse og erstatning i henhold til folkeretten;
 5. opfordrer den japanske regering til formelt at anerkende, undskylde og på klar og utvetydig vis acceptere det historiske og juridiske ansvar for, at Japans kejserlige væbnede styrker tvang unge kvinder til sexslaveri, af verden kendt som trøstekvinder, under landets koloni- og krigstidsbesættelse af Asien og Stillehavsøerne fra 1930'erne og indtil slutningen af anden verdenskrig;
 6. opfordrer den japanske regering til at iværksætte effektive administrative mekanismer for udbetaling af erstatning til alle overlevende ofre for systemet med trøstekvinder og til de afdøde ofres familier;

7. opfordrer det japanske parlament til at træffe retlige foranstaltninger til fjernelse af de eksisterende forhindringer for, at der kan opnås erstatning ved japanske domstole; navnlig bør enkeltpersoners ret til at gøre erstatningskrav gældende mod regeringen udtrykkeligt anerkendes i national lov, og sager vedrørende erstatning til overlevende ofre for sexslaveri, som er en forbrydelse i henhold til folkeretten, bør prioriteres under hensyn til de overlevendes alder;
8. opfordrer den japanske regering til offentligt at gendrive enhver påstand om, at undertvingelse og slavebinding af trøstekvinder aldrig har fundet sted;
9. opfordrer det japanske folk og den japanske regering til at tage yderligere skridt til at anerkende deres lands fulde historie, således som det er alle landes moralske pligt og til at fremme japanernes bevidsthed om deres lands handlinger i 1930'erne og 1940'erne, herunder i relation til trøstekvinder; opfordrer den japanske regering til at sørge for, at de nuværende og fremtidige generationer får kendskab til disse begivenheder;
10. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen, medlemsstaternes regeringer og parlamenter, den japanske regering og det japanske parlament, FN's Menneskerettighedsråd, ASEAN-landenes regeringer, regeringerne i Den Demokratiske Folkerepublik Korea, Republikken Korea, Folkerepublikken Kina, Taiwan og Timor-Leste.